

Peter Semolič *Daleč od Montmartra*

Mali Lošinj

Poglej nazaj! Točno nad brazdo,
 ki jo v temno maso morja orje gliser,
 žari luna. Zaradi tega pogleda sem tukaj.

Lado dela. Tudi moj brat dela.
 Jaz se še le učim delati.

V kapitaniji, kamor vodi 365 stopnic,
 kot v majevsko svetišče, sem pustil srce.

Spoznal sem, da te ljubim,
 o, še nevidena, komaj slutena ženska
 z biserno kožo.

Nekemu študentu z redko brado
 govorim o Apollinairu in kraji stoletja.

Na Susku sem. Nekoliko se bojim fotografirati
 starčke, ki sedijo ob steni pristaniške zgradbe.
 Oprti na palice čakajo svate iz Amerike.

Idemo ča! Ni treba daleč.
Smo v modernih časih. Od Big Appla
do Malega Lošinja je 48 ur.

Se ti ne zdi, da je pristanišče,
gledano ponoči z morja, nekam kičasto?
Vse te luči...

Nemci se umikajo pred nami kot leta '45.
Vem, to je poceni primerjava.
Toda Ladov golaž s 100 dkg mesa je pokazal zobe.

In moj zrezek se je vrnil med žive.
Lovim ga z vilicami po restavraciji.
Idemo ča!

Jutri bom še zadnjič prečkal Cres.
Kopal se bom v mrzlih jezerih Gorskega Kotarja.
Mislil bom nate, moja bodoča žena.

Na tvoje mandljeve oči.
Na tvoje ozke gležnje.
Na tvoj hrbet filmske dive.

Lado je jezen.
Z bratom sva mu popila beli jamajški rum.
Idemo ča!

Daleč od Montmartra

"Dis, Blaise, sommes-nous bien loin de Montmartre?"

Blaise Cendrars, Prose du Transsibrien et de la
Petite Jeanne de France

Obala, obala, obala.
Enakomerno drhtenje palube.
Rana obzorja.
Velika rana, v kateri izginja Lokrum.

Bodo tu padale bombe?
Tu bodo padale bombe.
Bo oljka grenka kot smrt?
Oljka bo grenka kot smrt.

Krš. Razbeljeni kamen. Gola obala.

Kaj leži med Dubrovnikom in Kornati?
Žalostinka leži med Dubrovnikom in Kornati.

Kaj so Kornati?
Kornati so želve,
ki počivajo na morski gladini.

Se bodo razbežali,
ko bodo padale bombe?
Velike želve so.
Ne bojijo se bomb.

Obala. Obala, ki mineva.

Sem jaz želva?
Ti si riba.
Svetloba umrlih zvezd se zbira v tebi.

Se boš zatekel v pesem,
ko boš izvedel?
Ne bom se zatekel v pesem.
Pesem ni pristanišče.

Sem jaz pristanišče?
Obala, obala, obala.

Boš mislil name tisto jutro na Montmartru?
Mislil bom nate. Kristusovo srce bo žarelo.

Si že povedal, da se večeri?
Večeri se. Dolga senca pada name.
Tvoja.

Vigilija

Bedim. S previdno kretljivo uprasnem vžigalico.
 Da bi trepetava luč posvetila razbito gnezdo,
 ki je nepreklicno padlo na tla.

Sedeč pod napuščem, si ne domišljam,
 da se moja žalost tiče lastovk.
 Ki se v krogih vračata h gnezdu, ki ga več ni.

K odsotnim mladičem. K dokončni tišini.
 Pod vlažnim napuščem vem,
 da si s pticami delimo svet le po naključju.

A kdo bi mi branil,
 skritemu za zvočnim zidom dežja,
 opraviti skromni obred?
 Uprasnem vžigalico,
 ki naj prikliče luči sveta.

Čemu stražiti razdrto gnezdo?
 Čemu bedeti nad mrtvim ptičem?
 Mediji vsak dan kažejo slike množičnih žrtev
 in celo pesniki pesnijo o genocidu
 in propadu celih dežel!

Čemu torej objokovati lastovko,
 ki ubita leži štiri nadstropja pod mano?
 Ki jo je voda odplavila v smrt?

Dolgo v noč stražim ruševine gnezda.

Dolgo v noč lastovki letata v krogu.

Smrt govori v ednini.

Wild Heaven

Nebo se umirja. Nisi mogel verjeti,
da lahko tako dobesedno upravlja s tabo.

Sediš na obali.

Pod velikim lapuhom.

Poslušáš zvok vse redkejših kapelj,
ki štropotajo po listu.

Veter prinaša krike galebov.

Ki jih bereš kot klice prostosti.

Moral bi že biti v Kealu.

Nebo ti je prekrižalo načrte.

Nebo je blizu. Rad bi poiskal kraj,
kjer se rojeva veter.

Rad bi bil pameten in zabaven.

Kot Graham Green,

ki se je tu spominjal Poppy.

Svoboden, kot breztelesni galebov klic.

Zvečer boš sedel v *hostlu*.

Mlada Nemka bo pela z zamolklim glasom.
 Kurili boste s šoto.
 Šota je stvar kulture.

Preutrujen boš,
 da bi poklical Heaneyjevega agenta.
 In se zmenil za obisk.
 Raje boš bral *Naturalistovo smrt*.

Spominjal se boš popoldneva
 in otročjih želja.
 Morda ti bo nerodno.

Želel si boš pisati verze, dolge,
 kot so valovi na peščeni obali.
 Ki izginjajo.
Fade out.